

Dolomiti 2008

deníček

Franta, Máťa, Mišák, Vašek
(autor deníčku Mišák a Vašek, přepis Zuzka)

1. den

vzdálenost: 64 km | čas: 3:27 h:m | pr.:20,06 | 🍷 2984 kCal | ❤️ max: 189 | ❤️ pr.: 111

Snad se nám povedlo zabalit vše a vydáváme se na další cestu. Před devátou se scházíme na Ruzyňském letišti. Odbavení proběhlo bez nejmenších problémů. Letos nás čeká 16 dní dlouhá cesta a tak nechceme tahat zbytečně moc věcí. Jen tak pro zajímavost Franty kolo + brašny váží 48 kg ☺️. Je to tím, že má u sebe zatím veškeré Fantacio a jiné potřebné věci. Z Prahy nás vyprovodil déšť a celkem chladné počasí, za hodinu a pět minut nás v Trevisu přivítalo slunečné počasí a příjemných 24 °C. Při skládání kol Franta získal 1. TTB (Pájo vzpomínáme) za proraženou duši. Kousek po druhé hodině opouštíme letiště a jedeme přes Zero Branco do Benátek. Po necelých 5 km Máťovi doslova vyhrzela duše ze zadního kola. Tento inovátorský kousek hodnotíme 1,5 TTB. Před 5tou hodinou přejíždíme most do Benátek. Plán s úschovou kol na nádraží nevychází, tak usedáme do parku a dělíme se na 2 skupiny. Bohužel námi stanovený limit 1hod. na cestu na Piazza san Marco nestačí, tak se odjezd z Benátek trochu protáhne. Tím jsme si zadělali na 1.noční etapu. Z Benátek jsme vyjeli směrem na Padova, poté se stočili na Mirano. Při hledání spaní u stadionu Franta zjistil, že nemá vzduch v předním kole. Tím získává druhý TTB a vypadá to na tvrdý boj od prvních dní. Máťa mezi tím našel místo na psaní u potoka na kraji pole. Usínáme za štěkotu psa.....

2. den

vzdálenost: 130 km | čas: 6:10 h:m | pr.: 22 | 🍷 4464 kCal | ❤️ max: 155 | ❤️ pr.: 111

Probudili jsme se kolem sedmé. Ráno padla rosa, tak jsme měli vše nepěkně mokré. Posnídali jsme poslední zásoby z domova (výborný Zuzichlebík) a vyrazili na cestu. Zdejší kraj je zcela plochý, tak cesta ubývá velice rychle. Projeli jsme vesnicí Borgoricco a za ní nabrali vodu. S místním Italem jsme prohodili pár vřelých slov a pokračovali dál. Podjeli jsme Camposampiero a po půl hodině (10km) jsme v Cittadelle. Těsně před hradbami na Vaškovo zadní kolo zaútočil hřeb a celé mu jej rozpíchal. Vašek získává rovnou 2 TTB, protože oprava se moc nepovedla a zadní kolo je opět prázdné. Po prohlídce města vyrážíme směr Vicenza potažmo Verona a Lago di Garda. Na okraji Cittadelly ještě nakupujeme večeri, nabalujeme kola a posouváme se o pár km dál. Při hledání cesty správným směrem Franta nezvládl parkovací manévr a odneslo to jeho koleno. Ve Vicenze jsme byli za hodinu (z Cittadelly 29km). Projeli jsme centrem, udělali pár fotek a pokračujeme po silnici vedoucí souběžně s dálnicí do Verony (50km). Ve Veroně je prohlídka centra bez mapy města poměrně chaotická. Samé jednosměrky a blížící se západ slunce zavinil, že jsme nenašli slavnou arénu. Z Verony vyjíždíme podél řeky Ádige. Za městem začíná „koncentrát“ cyklocesty. Vede podle zavlažovacího kanálu a z obou stran je oplocena. Přes kanál jsou celkem pravidelně mostíky a tak asi po 10km přejíždíme na 2.stranu a vybíráme místo ke spaní. Krásně posekaná tráva, schůdky pro pohodlný vlez do vody.....co víc si přát pro odpočinek po takovém výkonu.

3. den

vzdálenost: 88 km | čas: 4:25 h:m | pr.: 21,17 | 🍷 3200 kCal | ❤️ max: 164 | ❤️ pr.: 111

Dnes nás probudilo sluníčko krátce před 8. Podle Vaška se na nás byl ráno kouknout pán se psem, ale ostatní o ničem nevíme. Posnídali jsme sušenky s marmeládou a nabalili kola. Pozvolna jsme vyrazili po cyklostezce do městečka Bussolengo. Kousek od náměstí jsme zaútočili na poštu se známkami na pohledy. Směrem k městu

Lazise, které již leží na břehu Lago di Garda, jsme zdolali první kopeček naší výpravy. Silnice vedoucí k jezeru je velmi frekventovaná. A bude hůř. Dorážíme k městečku Lazise a tím i k jezeru. Voda nádherná, hory okolo také. Na chvíli opouštíme silnici, děsné zácpy a jedeme podél vody po hliněnokamenodlážděné cestě. Ale po chvíli se vracíme na hlavní silnici, jelikož dnešní den je ve znamení pátrání po bombě. V supermarketu nakupujeme oběd, ale po bombě ani stopy. Vyrážíme na sever podél pobřeží. V každém větším městečku pátráme po bombě. Kde nic tu nic. Bardolino, Garda, Torri del Benaco. Těsně před Pai nalézáme pěkné místo u vody a bivakujeme. Oběd, koupačka, pár fotek a vyrážíme dál. Po pár km Fanda píchá a ujímá se vedení v TTB. V klidu jedeme dál podél Lago di Garda a kocháme se, občas zkusíme v obchůdkách bombu, stále nic. Jezero najednou končí. Posledních pár foteček a hurá k městečku Arco. V informacích jsme narazili na lokální mapu, kde jsou vyznačeny cyklostezky. Do Arca tudíž vyrážíme po cyklo. V Arco konečně plníme náš úkol dne – nalezení bomby. Pokocháme se pohledem na skalní hrad a jedeme na sever k jezeru Barca, kde máme v plánu přespat. Údolí je nádherné, po obou stranách se tyčí kilometr vysoké monumentální skalní masívy. Podél cyklostezky jsou vinice, pěstují kiwi, švestky, jablka, bohužel je vše ještě nezralé. Cyklostezka si nás chvílkami vodí cikcak kolem sinice, ale nakonec nabíráme správný směr. Již je dost hodin, a tak hledáme místo na spaní. Náš druhý pokus je úspěšný. Za vesničkou Dro nalézáme místo. Krátká, ale příkrá cesta k řece Satec nabízí možnosti úžasného vykoupaní. Dřevěný stůl s lavičkami zase pohodlné uvaření večere a luxusní stolování. Bezkonkurenčně nejlepší nocleh v Itálii. Kéž by byli všechny minimálně takové. Dobrou noc.

4. den

vzdálenost: 102,5 km | čas: 6:50 h:m | pr.: 15,52 | max: 67,1 | stoupání: 2190 m | 📖 5150 kCal | ❤️ max: 164 | ❤️ pr.: 124

Ráno si drobet přispíváme a po vydatné a velmi poklidné snídani vyrážíme kolem 11h. je to první ráno kdy nás neprobouzí usměvavé slunko, ale zamračená obloha. Cesta ubíhá poklidně. Občas nás vyruší nepěkný tunel. Nejdelší měří cca 1,5km. Projíždět je není žádná slast, jsme vždy šťastní, když je za námi. Upalujeme po silnici č.237 podél jezera Lago di Ponte Pia až do městečka Basso, kde odbočujeme směr Madonna di Campiglio. Cesta vede podél řeky Sarca. Po pár km nás již čeká první řádné stoupání letošního výletu. Za vesničkou Pinzolo jde od tuhého. Jedna serpentina střídá druhou, dobré cvičeníčko na zítřejší Stelvio. Za mírného poprchávání dorážíme do Madonny di Campiglio. Pásek je ještě o pár metříků výš. Hurá a jsme na prvním pásku letošní výpravy Paso Campo Carlo Magno (1682m). Focení, oblékání do teplého a hurá na sjezd do Dimaro. Fanda objevuje zkratku, moc ji nevěříme, ale přesto ji zkusíme, byla to dobrá volba, díky Fando. Tak ještě pár kiláčků po rovině a čeká nás Passo di Tonale, ale to až zítra. Za vesnicí Ossana hledáme místo na spaní. Nic, nic, stále nic, stoupáme na pas a stále nic, pomalu to vypadá, že dorážíme až na vrchol. A najednou kde se vzala tu se vzala prašná cestička vzhůru do lesů. Vydáváme se na průzkum. Super místo na stany, ale co když je výš ještě něco lepšího, vyrážíme na průzkum. Po pár desítkách metrech (výškových) volá Fanda, máme vodu i místo na spaní. Po dojetí na místo zjišťujeme, že nic moc. Co když je výš ještě něco lepšího. Vyrážíme na průzkum po dalších pár desítkách metrů (výškových) nalézá Fanda super místo. Plácky na stany, zurčící potůček. Vytlačit tam kola je sice ultra dřina, ale vyplácí se. Ale co když je výš...☺ Přesouváme se ještě o pár metrů (vzdálenějších) dál a je to ještě luxusnější spaní než včera. Dobrou noc.

5. den

vzdálenost: 74 km | čas: 6:21 h:m | pr.: 11,97 | max: 72,3 | stoupání: 2205 m | 📖 4652 kCal | ❤️ max: 158 | ❤️ pr.: 118

Plán vstát mezi půl 8 a osmou se nám celkem povedl. Probudili jsme se do pochmurného dne. Občas skulinkou v mracích prosvítl sluníčko. Posnídali jsme veškeré zbytky z minulých dnů, zabalili a vyrazili vstříc (1.) královské etapě. Máme v plánu přejet Passo Tonale, Passo di Gavia a na závěr Passo delo Stelvio. Od spacího místečka bylo na Passo Tomale 9km vzdálenostně a asi 500m výškově. Celkem příjemné stoupání za zamračeného počasí jsme zvládli hravě. Kolem 11 jsme se zvětšili u vrcholové cedule, ofotili okolí a oblékli se do sjezdového. Franta

(vyhlášený vrchař) byl na Passo Tonale (1883m) o kus dřív, což mu stačilo k objevení obchodu a nákupu vrcholového piva. Čekal nás (krátký) sjezd, ve kterém je nutné před městem Ponte di Legno odbočit na Passo di Gávia. Franta ještě navrhuje terénní zkratku, tu však jednohlasně zamítáme. Cesta na průsmyk se poměrně vleče, počasí se lepší a tak často fotíme. Je také co, jsme v národním parku Stelvio a všude kolem nás jsou 3000vé vrcholy. Na Passo di Gávia (2652m) jsme se doslova vydrápali kolem čtvrté hodiny (Franta samozřejmě asi o hodinu dřív). Stoupání dlouhé 17,4km, převýšení 1363m, průměrné stoupání 7,8% a maximální stoupání 16% po úzké silničce s omezeným provozem aut, rozhodně jeden z nejhezčích průsmyků. V útulné restauraci jsme dali něco teplého na zahřátí, oblíkli se na sjezd a udělali vrcholové foto. 26km sjezd nám zabral poměrně dost času. Počasí se stále lepšilo a tak jsme stavěli snad ještě častěji než cestou nahoru. Při jedné z mnoha fotosessions Franta (při pózování) odhodil helmu z 60ti metrové skály se slovy Né! Né! Do prdele.... a pak jsme slyšeli jen drc, bum... Naštěstí pod skálu vedla cesta, takže helma byla zdárně zachráněna. Frantu to stálo pár sil navíc a pěkný lezecký výkon. Ve sjezdu jsme proletěli krásným městečkem Santa Caterina až do Bormia (1222m). v tomto krásném městě v srdci 3000m vysokých Alpských vrcholů jsme nakoupili a kousek dál u vody v parku posvačili. V půl osmé jsme začali stoupat na Passo dello Stelvio. Bylo jasné, že dnes jej již nezdoláme, tak jsme se kolem půl 9 utábořili. Krásné místo (jediné za posledních 5km) na okraji národního parku a dokonce kousek od vody. Od té nás dělí 100 metrový sráz, takže koupel si necháme na zítra. Právě se vaří tučňák s těstovinami, takže Dobrý Kačerkačer je moc dobrý, na vrchol nám zbývá 17km, takže sladké sny.

6. den

vzdálenost: 92 km | čas: 5:54 h:m | pr.: 16,13 | max: 75,2 | stoupání: 1350 m | 🍷 4280 kCal | ❤️ max: 160 | ❤️ pr.: 114

Zima, zima, strašná zima. Nad ránem nás probudil větřík a strašná zima. Přeci jen spát pod širákem v nadmořské výšce 1400m není úplně bez rizik. Většina z nás na sebe oblíkla veškeré věci, které do té doby byly v obalu na spacák a dělali polštář. Takto zatepleni jsme vydrželi do 8 hodiny. Posnídali jsme ve spacácích a čekali jsme jestli se náhodou neoteplí. Obloha sice jasná, jen pár mráček, ale slunce bylo schované za skálou a vypadalo, že před polednem nevyleze. Zabalili jsme a v 10 vyrážíme vstříc dokončení naší královské etapě. Cestou nahoru opět dost fotíme, počasí je nádherné. Po každém kilometru a v každé zatáčce jsou informační cedule se zbývajících kilometry a nadmořskou výškou. Při stoupání jsme si udělali krátkou zajíždku (200m dalekou) na Umbrail pass (2503m.n.m.). udělali jsme „vrcholovou“ fotečku a pokračovali na Stelvio (Passo dello Stelvio 2760m.n.m.). Posledních 250 výškových metrů už byla hračka. Focení, nákup pohledů, razítko do deníčku a vyrobení vrcholových certifikátů v turistických informacích. Slupli jsme čokoládu a vrátili se asi 300m (vzdálenostních) k vrcholové ceduli udělat vrcholové foto. Poté nás už čekal krásný sjezd. Hned na začátku stavíme na fotosession, tentokrát bez žádných helmových excesů. Cestou dolu ještě stavíme v zatáčce 31, kde jsme před 4 lety (Mišák, Franta, Pája) spali. V úžasném sjezdu projíždíme vesnice Trafoi a Gomagii. Zastavujeme v nadmořské výšce 950m na pozdní oběd, lavice se stolem u dětského hřiště a potoka k tomu přímo vybízejí. Po krátkém občerstvení opět usedáme na kola. Přijíždíme na hlavní silnici, kde se těsně před ní vysvíkáme ze sjezdařského oblečení. Zatáčíme směr Merano, do kterého je to 48 km. Na silnici je celkem silný provoz a tak v městečku Eys/Oris odbočujeme na cyklotrasu. Je naprosto luxusní...střídá se hladký asfalt s jemným šterkem a vede stále z kopce. V prvním městečku na cyklotrase Laas/Lasa odbočujeme do centra, nakupujeme a doplňujeme vodu. Vracíme se zpět na cyklotrasu, míjíme několik luxusních spacích míst vybavených stolem s lavicí, stojanem na kola a kašnou s tekoucí vodou. Jakmile se klesání cesty trochu zmírnilo, vjíždíme do 40 km dlouhého-nekončícího jablečného sadu. Po zkušenosti z minula už ani neochutnáváme. Údolí je opravdu nádherné, na každém „rohu“ je hrad/zámek a je lemované krásným pohořím z obou stran. Ve městečku Latsch/Laces narážíme na cykloobchod. Máta kupuje náhradu za prasklý košík na láhev a ostatním se nám zalíbil dres místních bikerů a tak si 3 odnášíme. Jak je údolí sevřenější s místem na spaní to vypadá bledě. Ve městečku Plaus zkusíme přejet řeku a hledat na druhé straně, ale bezvýsledně. O kousek dál málem uleháme na kraji hnojiště....po pár minutách cesty objevujeme rybník a u něj nepoužívanou rybářskou (dnes kalící) chatu.

Ihned se zabydlujeme, uklízíme nepořádek kolem, Franta připravuje uvnitř spaní a ostatní vaříme. Dnes bude gulášovka s fazolemi a těstovinami. Dobrou chuť.

7. den

vzdálenost: 54,3 km | čas: 2:56 h:m | pr.: 19,46 | max: 57,8 | stoupání: 300 m | 🍷 1872 kCal | ❤️ max: 155 | ❤️ pr.: 108

Včera jsem mluvil s tátou, strašil mě, že má zítra pršet. Bohužel měl pravdu. Již v noci bubnoval na náš squat déšť. Celé dopoledne se střídá slabší se silnějším deštěm, občas i slušně zahřmí. Čas trávíme hraním asociací. V tuto chvíli je Fanda VR, Zimouš s Mišákem V. déšť pomalu ustává, snad natrvalo a budeme moci vyrazit. Balíme, posvačinopobědváme. Mezitím se vyjasňuje ☺, a opět začíná pršet ☹. A vyjasňuje. Neváháme a vyrážíme, dobře děláme, za nedlouho vysvituje slunce a my si to svištíme po cyklostezce do Merana a pak následně i do Bolzana. Cyklostezka je nádherná, vede podél řeky a je lemována jablečnými sady. Cesta nám zvolna ubíhá. Do Bolzana dorážíme v půl páté. Najít otevřený obchod je velký problém, jelikož 15.srpna zde mají svátek. Naštěstí Indové italské svátky nestaví a tak máme kde nakoupit. Najít cestu z Bolzana na naši vysněnou silnici 241 není úplně jednoduché. Naším směrem vede nová silnice, kterou nemáme na mapě. Stará silnice je uzavřena a my musíme tunelem. Není jeden, první měří 1200m a následuje hned druhý 1500m a jsou do slušného stoupáku. Když vyjedeme z tunelu, poprchává. Snažíme se najít co nejrychleji místo na spaní. Jako první nám padne do oka sjezdík k mostu, je tam rovinka pod řídkými stromy, ale na postavení stanů ok. Fanda je velice nespokojen a po bujaré diskuzi vyráží se Zimoušem na průzkum. Po drobné chvíli se vracejí s úsměvem na tváři, zvláště Fanda. Máme nocleh v prvním skutečném squatu letošního výletu. Luxusní stodola poskytne promoklým cyklistům bezpečné útočiště před deštěm.

8. den

vzdálenost: 45,7 km | čas: 3:51 h:m | pr.: 12,42 | max: 56,7 | stoupání: 1400 m | 🍷 3368 kCal | ❤️ max: 161 | ❤️ pr.: 120

Luxusní squat nás celou noc chránil před deštěm, tak jsme spali jak zabití. Vstávali jsme kolem 8mé, nasnídali se a začali pomalu balit. Venku se na nás příjemně culilo sluníčko. Dnešní „etapa“ nás měla zavést do Canezei. Vyjeli jsme kolem 10té, na silnici poměrně dost aut a ještě k tomu pořád nahoru. Čekali jsme spíš pohodu-rovinku a ono místo toho údolí Val d'Ega (Eggetal) poměrně brutálně stoupá. Nicméně šlapalo se celkem dobře. Po 7 km odbočujeme na Nova Levante a pokračujeme stále ve stoupání. Ve výšce 1620 m.n.m. jedeme kolem krásného jezera Lago di Carezza. Skoro takové finské, teda až na ty hory. Na průsmyk zbývá posledních 100 výškových metrů. Za chvíli je Passo di Costalunga (Kaver pass 1745m.n.m.) náš. Vrcholové foto, sjezdové oblečení, no prostě už rutina. Sjezd není nijak prudký, oproti stoupání (převýšení 1300m), sjíždíme jen o 400m na 10km. Úplně se změnil ráz krajiny. Otevřené údolí s příkrými skalnatými vrcholy, které právě tajemně halí mlha. Nádhera..... hodně fotíme. Ve městě Vigo di Fassa odkládáme sjezdařské oblečení a pokračujeme do Canezei (13km). Na informacích nacházíme Camp „Marmolada“, který bude naším útočištěm. Cestou ke kempu projíždíme kolem stanice lanovky, cesta na vrchol Pecol (1926m) přijde na 5 + 2kolo eura. Zdá se nám to jako dobrý nápad. Vjíždíme do kempu, Máťa vyřizuje potřebné papírování. Za safety carem vjíždíme na naše místo. Mišák s Frantou staví stany, Vašek s Máťou vyráží na nákup. V 6 jede poslední lanovka nahoru, tak to vše chce rychle stihnout. Kluci se vrací z nákupu, stany stojí, rychle do sebe soukáme sváču, odstrojíme kola a vyrážíme na lanovku. Platíme 28euro, místní údržbář nás nejdřív nechce pustit, pak nám bere lístky a otvírá zábradlí. Po dvou lezem do kabinky a už jsme nahoře. Rozhodujeme se pro lehkou FREERIDE trať. Snižujeme sedla, dodáváme si odvalu a pouštíme se dolů. První odvážný je Vašek, jede na jistotu, první pasáž dává pak nevíme. Po několika minutách jej nacházíme s děravou nohou od převodníku v houští pod dvou metrovou skočkou. Druhým riderem je Franta. Po chvilce otálení dává první pokus. Hned proráží ochranou síť a končí na zemi. Uvolňuje trať dvěma konkurenčním borečkům a jde na svůj druhý pokus. Odjíždí jistě a končí na stejném místě jako Vašek. Respekt vzhledem ke geometrii jeho Authora a 1,75“ hladkým pláštům. Máťa po chvilce otálení se

střemhlav vrhá dolů. Před zatáčkou přibrzdí a jde k zemi. To mu však nebere odhodlání a pak odjíždí čistě. Mišák kluky nachází pod skočkou a po chvíli přemlouvání dostává rozum a už všichni tlačíme kola zpět nahoru. Trať nás poměrně vydrsnila, ale sjezd po silnici je pod naší úroveň. Volíme lesní TRAIL po vrstevnici. Cestička široká místy ani ne půl metru se vine krásně krajinou, výhled na Marmoladu je úžasný, sem tam kořen nebo ostrá zatáčka nám nebere odhodlání. Sem tam se ozývá nadávání, jindy nadšené jásání. Dostáváme se na šotolinovou dva metry širokou cestu, sjezd pokračuje, nádhera....ale končí. Začíná opět SINGLE TRACK. Paráda dojíždíme dolů všichni znaveni, ale šťastni, že jsme přežili. Je půl osné a jsme v kempu. Údaje z tipu: 9,15km, 54min., pr. 13,7, max. 45,5. Franta vyráží pro piváky, zbytek jde do teplé sprchy a pomalu začínáme vařit. Dneska bude tuňák s rýží a jinými dobrotami. Zítra nás čeká nalahko druhá královská etapa a to Grupo de Sella ... 4 průsmyky z toho 3 přes 2000 m.n.m. Dobrý kačer.

9. den

vzdálenost: 69,24 km | čas: 4:42 h:m | pr.: 15,26 | max: 65,9 | stoupání: 2015 m | 🍷 4204 kCal | ❤️ max: 166 | ❤️ pr.: 115

Dnes vyjíždíme nalahko max. brašnička na foťák a věci na sjezdy. Chceme vstát v 7h a vyrážet v 8h, ale nevychází nám to, klasika. Po snídani odjíždíme v 9:30h. máme v plánu objet okružek, který obsahuje 4 pasy:

Passo di Sella 2244m.n.m.

Passo di Gardena 2121 m.n.m.

Passo di Compolongo 1875 m.n.m.

Paso Poldoi 2239 m.n.m.

Naštěstí se mezi mini nesjíždí o moc dolů, takže celkové převýšení je lehce přes 2000m. dáváme si jeden pásek za druhým, nalahko se jede parádně. Jsme stále v dost vysoké nadmořské výšce, takže je celkem chladno, ale po většinu času svítí sluníčko, takže je příjemně. Fotíme, kocháme se, no prostě paráda. V městečku Arabba, které leží před posledním stoupáním si dáváme kafičko a zákusek. Posilnění svačinou začínáme zdolávat poslední pas. Stále je nádherně, Fanda nám opět ujíždí. Vašek, Zimouš a Mišák se míjejí podle toho jak kdo fotí. Cca 200m pod vrcholem začíná lehce pršet. Fanda je jistě již na pásku. Zbytek našeho týmu se schovává před deštěm v přístřešku u hotelu. Začíná fakt hustě pršet. Po chvílce se déšť zmírňuje, chvilka = 20 minut. Mišák vyráží, já se Zimoušem zapadáme do baru a vyčkáváme na lepší chvilku. Tak teď, sprintujeme. Tak rychle jsme ještě nikdy 100 m převýšení nezdolali, ale na pas přijíždíme v suchu. Setkáváme se tu s Mišákem a Fandou. Uděláme vrcholové foto a šup dolů. Celý sjezd má dvě dominanty mokro a zima. Všichni jsme rádi, když jsme dole, klepeme se jako osiky. Nakupujeme a šup do spacáku, to je blaho.

10.den

vzdálenost: 70,3 km | čas: 5:48 h:m | pr.: 12,42 | max: 76,4 | stoupání: 2175 m | 🍷 4059 kCal | ❤️ max: 159 | ❤️ pr.: 119

Ráno se probouzíme v kempu pod Marmoládou do jasného nebe, sem tam je na obloze zapomenutý mráček. Chceme rychle sbalit věci a vyrazit. Při pohledu na mokré stany a vlastně všechny věci s očekáváním vyhlížíme pomalu se blížící sluneční paprsky. Jakmile se dotknou země, přenášíme tam naše věci a začíná velké sušení. Sečteno potřeno vyrážíme vstříc dalšímu dobrodružství = průsmykům v 10:30. Stoupání na Passo di Fedaiia je dlouhé 7 (resp. 9) km. Silnice je celkem mírná na 7km převýšení cca 600m. cestou na vrchol je pouze 6 velkých zatáček a několik galerií. Přijíždíme na vrchol Passo di Fedaiia (2057m), kde nás vítá krásný pohled na přehradu. Průsmyk je doslova v obležení rádoby auto/moto turistů, takže se sotva prodíráme. Děláme vrcholové foto a plynule pokračujeme v objezdu přehrady (2km). Oblékáme se do sjezdového a začíná brutální sjezd o 1000

výškových metrů, místy připomínající výtahovou šachtu (klesání 15%). Mišák nevytáčí hned 1.zatáčku, asi si včera nějak moc zvykl na sjezd bez brašen. Brzdám jsme dali, co proto až jsme všichni ve zdraví dojeli do městečka Caprive (1023 m.n.m.). odkládáme sjezdový ohoz a obědosačíme. Od této chvíle nám začalo pěkné cyklistické peklo. Do městečka Slova di Cadore je to 5 km po úzké silnici s „brutálním“ sklonem. Ani se nedivíme, že jej nikde neuvádějí. Zde nabíráme vodu a odbočujeme doleva na Passo di Giaù. A to je teprve maso....8,5km/900m/29 zatáček. Cestou nahoru je poměrně dost kašen s vodou tak několikrát stavíme. Nahoře na Passo di Giaù (2233m.n.m.) je odměnou nezapomenutelný výhled na celé Dolomiti. Hodně fotíme, pobíháme sem a tam, k tomu nádherné světlo, prostě nádhera. Tradiční vrcholové foto, oblečení do sjezdového a zasloužený sjezd do Cortina d'Ampezzo. Těsně před napojením na hlavní silnici začíná silnice nepochopitelně stoupat. Odbočujeme doprava (na další kolečko přes Dolomiti se už necítíme) a za chvíli si zajíždíme k vojenskému památníku Pocol. Trochu nás překvapuje, že jsme tu sami. Rozhlížíme se, fotíme památníky, ale žádný panoramatický pohled na Cortinu nepřichází. Je to tím, že je pondělí a to většina muzeí a podobné věci mají zavřeno. Sjíždíme do Cortiny (4km), necháváme kola na náměstí a hledáme obchod s potravinami. Nakupujeme svačinu, večeři a snídaní, nabalujeme a vyrážíme vstříc průsmyku Passo Tre Croci. Kousek za Cortinou nabíráme vodu na vaření. Poodjíždíme kousek za vesnicí Alvera a po chvíli vidíme po levé straně fotbalové hřiště s luxusně posekanou travíčkou v zázemí. Opíráme kola o stromy, vytahujeme karimatky a začínáme vařit. Čeká nás krásná noc pod širákem s výhledem na úžasné hory.

11.den

vzdálenost: 119 km | čas: 6:41 h:m | pr.: 18,46 | max: 62,6 | stoupání: 1260 m | 📷 3856 kCal | ❤️ max: 221 | ❤️ pr.: 110

Budíme se kolem 8, venku krásně svítí slunce (bohužel jen na protější kopec) a kupodivu nikdo z nás v noci nezmrzl. Snídáme, pomalu balíme a vyrážíme vstříc průsmyku. Na vrchol Passo Tre Croci (1809m), je to necelých 5km. Za chvíli jsme tam, vrcholové foto a začínáme sjíždět. Po chvíli odbočujeme doleva na Misurina. Opět trochu stoupáme, odměnou je nám nádherný pohled na hory jak někde v Americe. Kousek dál je krásné jezero s průzračnou vodou. Fotíme a pokračujeme ve sjezdu. Zastavujeme u jezera Lago di Landro. Křovím zalézáme na kamenitou pláž, respektive k potoku s krásně průzračnou vodou. Jíme sušenky, Mišák se koupe. Po 5km se napojujeme na hlavní silnici a pokračujeme podél potoka do města Toblach/Dobbiaco. Zde se napojujeme na krásnou cyklocestu podle řeky Drau. Na 50km klesáme o dalších 700m do města Lienz (cca 600m). Na cestě (11km před Lienz) zastavujeme v restauraci „café VITAL“, dáváme rádlery a Fleischkase s hranolkami. Čekáme smažák, přichází sekaná, po kotlíkové stravě, i ta do nás padá sama. Překvapení přichází, když platíme, servírka se nás česky ptá, jestli jsme z ČR. Po krátkém rozhovoru nám prozrazuje, že se 2 semestry v rakouské škole učí česky. Po gáblíku usedáme zas na kola a dojíždíme do Lienz. Cyklocesta je doslova přeplněná rodinami s dětmi, Franta neváhá, bere lžiči a mlátí s ní o říditka coby zvonek. V městě Lienz opouštíme cyklotrasu R1. Na informacích zjišťujeme umístění obchodu s potravinami. Nakupujeme večeři, snídani a zmrzku na rychlé zdlábnutí na náměstí. Nabalujeme kola a vyrážíme podle ukazatelů na Grossglockner strasse. Stoupáme zostrá, do města Iselsberg je to 8 km. Za tu dobu nestoupáváme 500m. překvapením pro nás je Iselsberger pass (1204m) a potažmo sjezd dolů do městečka Winklern (cca 900m). zde to již vypadá, že začneme stoupat na Hohtor. Chvilku ano, pak klesáme cca o 30m a napojujeme se na cyklocestu R8 vedoucí podle řeky Moll národním parkem Vysoké Taury až pod stoupání na Hohtor (případně tam začíná). Po cyklotrase ujíždíme 10km, je kolem půl 9 a začíná se smrákat. Narážíme na kemp, těsně před ním jsme si vyhlídli zastrčenou lavičku s krásným paloučkem. Začínáme vařit. Dnes bude gulášovka s těstovinami a určitě ještě nějaké dobroty do ní přijdou. Mezi tím než je navařeno, po dvojicích, využíváme místní řeku ke koupeli. Mišák s Frantou se toho nebojí a za mohutného křiku si lehají do horské řeky. Máta s Vaškem jsou opatrnější, ale mycí účel to jistě splní. Je vařeno, takže dobrou chuť i noc. Zítra náš čeká po ránu 1,5km výškovýchhezké sny.

12.den

vzdálenost: 78,7 km | čas: 5:35 h:m | pr.: 14,4 | max: 67,1 | stoupání: 1600 m | 🍷 3724 kCal | ❤️ max: 154 | ❤️ pr.: 112

Budíme se kolem osmé a poměrně rychle vylézáme ze spacáku. Je nízká oblačnost, ale prozatím neprší. Začínáme snídat a v tom se spouští první dešť. Ten nás donutí sbalit věci v rekordním čase. Přestává pršet a my v klidu dostnádáváme. Mraky se v údolí jen vaří, těžko říct kde je to horší, jestli směrem od Lienz nebo do průsmyku. Všude začíná být černo-bílá tma. 10km střídavě jedeme a schováváme se před deštěm údolím pozvolna nahoru. Nejprve jedeme po cyklocestě R8, ale ta začíná nesmyslně vést z kopce do kopce, tak se vracíme na silnici, stejně nám za chvíli nic jiného nezbude. Začínáme stoupat, počasí je stále horší. Přidává se mlha, přes kterou je vidět tak 20m před sebe. Před prudkým deštěm se schováváme kde se dá. Mrholení nám, ale v cestě nebrání. Přijíždíme k mýtné bráně, auta platí kolem 30 eura (dobrá volba jak omezit provoz aut přes národní park), my projíždíme jen s úsměvem. Stoupáme za stálého deště a najednou se silnice nepochopitelně láme dolů. Sjíždíme o dobrých 50 výškových metrů na kruháč s odbočkou na Frantz Josef Hute. Tlačí nás čas a počasí stojí za podržašku, tak s úsměvem pokračujeme vstříc průsmyku. Stoupání do 2500m je za deště téměř nekonečné. Na Hochtort (2504m) přijíždíme v rozmezí 15 a 16 hodiny. Každý si dáváme kafe a teple se oblékáme. Fotit není moc co, tak dáváme vrcholové foto s tunelem a chystáme se na sjezd. Ještě dostáváme varování, že se řítíme do pekel...no jinou možnost nemáme. Mlha vycházející z tunelu nás neodrazuje a jdeme do toho. Vidět je tak na 15m a proto sjíždíme opatrně (pomalu). Nemilé překvapení je po 2km sjezdu asi kilometrový výšlap na nějakou vyhlídku, kde přes super mlhu není nic vidět. Nadáváme dost, ale zahřátí přichází vhod. Pak už je opravdu sjezd jen z kopce až do města Brick. Kolem nadmořské výšky 1500 m.n.m. ustává mlha, tak se dá dát do toho a pálíme to co se dá. Napojujeme se na silnici 311 a pádíme směrem Bischofshofen. Zastavujeme ve městečku Taxenbach v Bille pro něco k večeři. Před obchodem baštíme sváču. Pár, který dává nákup do auta, je jim asi líto, že musíme šlapat v takovém počasí, tak nám dává několik jablek...milé. Je půl osmé a my vyrážíme od obchodu. Ani ne po 10 minutách jízdy vidíme na louce asi 30m od silnice seník akorát tak pro nás 4. Na podlaze nejsou prkna, ale celé kmeny, které se při chůzi náhodně zvedají, ale s tím se nějak popereme. Hlavně, že jsme v suchu. Sušíme co se dá a jdeme pomalu vařit a nabírat sílu na cestu. Domu je to ještě kus (cca 450km)

13.den

vzdálenost: 131 km | čas: 6:21 h:m | pr.: 21 | max: 70,9 | stoupání: 600 m | 🍷 3224 kCal | ❤️ max: 156 | ❤️ pr.: 106

Budíme se tradičně kolem osmé. Počasí na první pohled nic moc, na druhý pohled je celkem modro. Noc jsme zvládli, ale spaní na kulatých kládách nic moc. Kolem 3 hodiny ráno jsme se všichni vzbudili. Odstartoval to Máťa chůzí na záchod. Tím rozhoupal celou podlahu a už to bylo. Znovu usnout se nám povedlo až kolem čtvrté. Ačkoliv nepršelo, tak nám věci moc neuschly, proto u snídaně postupně vyhazujeme věci ze seníku na louku. Sotva dosnádáme a začínáme balit, přichází k nám mladý sedlák (asi majitel) a konstatuje, že jsme z toho udělali „nachtlager“. Několikrát nám opakuje, že nesmíme kouřit a uklidit po sobě... přitom ukazuje na věci na louce. Prý si to přijde za 2 hodiny zkontrolovat. Kolem 10 hodiny se dáváme na cestu. Za hodinu (30km) projíždíme Bischofshofenem. Městem doslova prolétáme, tak tak stačíme zahlédnout skokanské můstky. Za městem odbočujeme doprava na silnici 99. Po ní mírně stoupáme podél potoka nahoru. Několik set metrů před odbočkou na silnici 166 obědváme. Více méně dojídáme zbytky od snídaně....chleba, salám, marmošku a tak. Silnice 166 nejprve dlouze stoupá proti směru potoka a pak zas klesá ☺. Trošku nadáváme, protože podle mapy nás má čekat poslední alpský pásek Gschutt pass (1433m). odbočujeme po silnici 166 doprava a místo stoupání je sjezd a pak se silnice vlní divně říkáme. Pak si Vašek všimá, že kóta 1433m nepatří k pasu, ale hoře nad ním. Silnice konečně začíná stoupat. Za pár chvil jsme na Gschutt pasu (969m.n.m.). děláme letošní asi poslední vrcholové foto a začínáme sjíždět. Sklon 13% poskytuje dost zábavy. Ve sjezdu letmo zahlédneme Dachstein. Po poměrně dlouhém sjezdu přijíždíme k jezeru Hallstätter see. Franta s Mišákem nenechávají nic náhodě a jsou

udělat pár tempíček do ledové vody. Objíždíme jezero a hned za ním se napojujeme na cyklostezku R2, po které přijíždíme do města Bad Goisern. Zastavujeme v centru nakoupit nějaký ten gáblík. Pokračujeme dál po cyklotrase, trošku si nás vodí po městě až nás nakonec lesem vede do Bad Ischl. Tam je to krásných 9 km víceméně po rovině. Bad Ischl je krásné lázeňské město trošku připomínající Karlovy Vary. Řeka, hory, lázeňská atmosféra.... Akorát tady se mluví německy a ve Varech rusky. Pokračujeme dál po cyklotrase, tentokrát vede přímo mezi silnicí a řekou Traun. K jezeru Traun see je to pohodových 19km. Silnice vede po břehu a sem tam zaleze do tunelu, naštěstí cyklotrasa tunel objíždí krásně po břehu. Na začátku druhého tunelu (50m od začátku) je falešný portál se stolem, lavicemi a místem akorát pro nás 4. Máta s Vaškem mají resty v mytí, tak se vydávají asi 100m zpět ke schodům do vody. Mišák s Frantou zatím vaří rýži s tuňákem a pijí pivo.

14.den

vzdálenost: 155 km | čas: 8:06 h:m | pr.: 19,64 | max: 60,6 | stoupání: 1200 m | 🍷 4300 kCal | ❤️ max: 160 | ❤️ pr.: 111

Dneska jsme pilný kluci. Vstáváme v 7h a v 8h jsme už na cestě. Za chvíli (9km) dojíždíme do města Gmunden, kde se loučíme s jezerem Traun see. Cyklocesta vedoucí na Wels je více méně pro rychlý přesun nepoužitelná. Pořád se někde klikatí, přejíždí hlavní silnicí sem a tam, no prostě do Prahy se po ní dojet nedá. Proto jedem po hlavní silnici do města Lambach. Odtud je to do centra Welsu 15km. Provoz je celkem hustý a nejede se moc dobře. Ve Welsu Máta rychle nachází správnou odbočku na sever. Projíždíme městem Eterding a směřujeme k Dunaji. V půl druhé máme ujetu 86km, nakupujeme a baštíme sváču a pokračujeme dál v cestě. Přejíždíme Dunaj, je asi 2x širší než Vltava v Praze. Z hlavní se silným provozem odbočujeme doleva na malé „šumavské“ silničky. Po 25km přijíždíme do městečka St. Johann in Wimberg, nabíráme vodu a sjíždíme 4km do St. Peter. Ha, chyba....jsme to trošku podělali, vracíme se zpět do St.Johan a odbočujeme teď z našeho pohledu doleva. Trochu nadáváme, cesta jde zas nahoru a dolu a furt dokola. Projíždíme malé vesničky, trochu mi to připomíná Lampenberg. Zkoušíme zkratku, je to trošku prodluží, nakonec jedeme na Helfenberg. Odbočujeme doleva do kopce a poslední 3km v Rakousku. Přejíždíme hranice, děláme fotku a pokračujeme směle k Lipnu. Přijíždíme do Frýdavy, akorát přijíždí přívoz (poslední) a za pár kaček přejíždíme do Frymbrurku. Bouřka se blíží, hledáme něco na psaní. Zkoušíme kemp, chatky jsou plné, penzion za 600Kč pro jednoho odmítáme. Mišák s Frantou se jdou zeptat do stánku, dávají pivko a zajišťují ubytování v chatce. Dáváme klobásy, Langre, no prostě něco k jídlu. Ještě chvíli popijíme pivka a jdeme spát. Zítra nás zas čeká pěkná porce. Takže dobrý kačer..

15.den

vzdálenost: 144 km | čas: 6:58 h:m | pr.: 20,88 | max: 68,3 | stoupání: 1140 m | 🍷 3500 kCal | ❤️ max: 154 | ❤️ pr.: 109

Chatka, za 150Kč pro jednoho na břehu Lipna, nám poskytuje spolehlivou ochranu před nepřízní počasí po celou noc. V noci se budíme, jdeme čůrat, venku sice neprší, ale málem nás to odfouklo. Návrat do chatky je krutý....smrad jak v prasečárně. Franta to pěkně komentuje: „jediná věc, která zatím nesmrdí je toaleták“. Trošku jsme vyvětrali a spali až do rána. Po 7 vstávačka, venku strašná zima, fouká vítr. Balíme věci, snídáme a v 9 vyrážíme. Fouká nám do zad, tak se jede celkem dobře. Vypadá to, že každou chvíli zmokneme. Zatím nemokneme, Mišák vyndává GPS a nacházíme nejbližší cestu do Kájova. Odtud jedeme na Chvalšiny, Smědeč, Netolice.... Zastavujeme na dětském hřišti a svačíme (dojíždáme zbytky od snídaně). Mezitím se nad námi prožene pěkný slejvák. Pokračujeme dál, projíždíme Dívčice, míjíme jadernou elektrárnu Temelín a přijíždíme do Týnu nad Vltavou. Odtud je to 29 km do Milevska. Zastavujeme v Bernarticích na pivko a obídek. Zbýlých 11km do Milevska dojíždíme rychle. Stavujeme se nakoupit pití na „Mexickou párty“ u Frantovy kamarádky. Neznáme sice Frantovi plány na večer, ale naše jsou jasné. Umýt se, něco povečeřet a jít spát. Máme ujetou pěknou porci a jsme celkem unavený. Hostitelka Markéta má pro nás připravené masíčko z grilu a jiné mexické dobrůtky. Zábava je příjemná, vydržíme sedět dlouho, ale jsme kluci unavený.

16.den

vzdálenost: 61,3 km | čas: 2:56 h:m | pr.: 21,1 | max: 50,1 | 🍞 1284 kCal | ❤️ max: 150 | ❤️ pr.: 109

Ráno se budíme kolem deváté. Poprvé za výpravu jsme každý spali někde jinde Máťa ve spací místnosti asi s dalšími 4 lidmi, Mišák s Frantou v obýváku na zemi a Vašek venku pod pergolou. Dostáváme bohatou snídani, pomalu balíme a vyrážíme do Dobřichovic. Sjíždíme dolů do Kamýku, kde přejezdíme Vltavu. Jedem kolem ní asi 4 km, pak začínám stoupat do Dobříše. Už jsou vidět Brdy, začínáme stoupat. Po Alpských průsmycích je to brnkačka....sjíždíme dolů po větru. Přímo letíme, prolítáme pár vesnic. Zastavujeme se krátce v Řevnicích u kina. Projíždíme přes Lety a podél Berounky vjíždíme do Dobřichovic. Čekají nás Franty rodiče s výborným obědem. A to je oficiální konec naší letošní cesty.

Rekapitulace na závěr:

Ujeli jsme 1489km, projeli jsme Itálii, Rakousko a nakonec i kus Česka. Přejeli jsme 16 pojmenovaných průsmyků, z toho jich bylo 9 přes 2000 m.n.m. Několikrát jsme zmokli a zas uschli. Spali jsme pod širákem, v opuštěných chajdách, kempu, chatce i u Frantové kamarádky. Letošní rok byl oproti Turecku chudý na technické body. Nicméně vyhrál Franta se 3mi body, za nim Vašek, Máťa a Mišákova první nula 😊.

Legenda:

TTB – technický bod. Tuto jednotku zavedl Pája při expedici TransPyreneje. Tyto body lze získat za technickou závadu na svém kole. Mezi běžné závady patří píchlá/proražená duše a prasklý drát. Ovšem naše vynalézavost zdá se být neomezenou a proto tu má závadu typu utrženou brašnu, několik přetržených gumicuků, prasklý ježek, dolámaný nosič a podobně. Tato „disciplýna“ má od svého zavedení stále nepřekonatelného vítěze Frantu 😊.

Symbol 🍞 - má představovat spotřebované kalorie. Takový orientační údaj z Máťova sporttesteru.

Symbol ❤️ - maximální a průměrná tepová frekvence Máti